

— Honnan jöttek? — megüti fületem a szokatlan akcentus.
 — Bázakerettyeiek vagyunk 25-en. Tegnap, 30-án érkeztünk.
 — Fölrírnám a nevüket.
 — Csak tessék: Molnár vagyok, Molnár Gábor, a csoportvezető. Azok ott balról Tóth Károly, Farkas Jancsi, Rózsás István, Bódi János. Jobbról: Bódi István, Gombos József. A többiek messzebbre kerültek.
 — Mit szölkak, hogy jönni kellett?
 — Nem szoktunk szölkni. Megyünk, oszt kész.
 Elfordulnak, a leengedett kulcsokat ismét kézbe veszik.
 Vége a látogatásnak, visszamegyünk az ügyeletre. A nyers betonpadlón olajkenöcsös rongydarabok hevernek, koszos csizmák, sárrögök társaságában. A bal oldali

(Foto: Somogyi Károlyné)

falon lópatkó függ a környék geológiai térképe és olajszivattyút ábrázoló rossz rézkarc között. Szurmai leül a gépírózó mellé, valamit halkan diktál. Valószínűleg jegyzőkönyvbe veszi látogatásunkat.

— Ezt írják, ezt érdemes — lép hozzánk a kőolajtermelő vállalat főmérnöke, leveleket tartva kezében. És hangosan olvasni kezd: „Hazafias kötelességnek tartom felajánlani szolgálataimat. Az Amazonas mellett, Amerikában részt vettem olajtűzoltásban...” A másik levél: „Nagy teljesítményű szovjet helikopterről szörjanak le több tonna homokot... Repülőgépről bombázzák le a tüzet.” Végül rövid távirat Budapestről: „Ecettel oltsanak.” Feladó, lakcím nincs; perverzítás néhány forintért.

Javaslattevővel én is találkoztam, B. Gy. szegedi halásszal.

B. Gy. a szerkesztőségbe jött, azonmód, ahogy kiszállt a ladikból. Alig akarta elfogadni a karosszékét, s hogy minél kevesebb időt vegyen el tőlem, három mondatban adta elő a tervét. Tulajdonképpen nem ostobaságot. Laikussága, lehet, hogy megnevettetett volna bárkit, de ilyesmi akkor eszembe se jutott, a halász szándéka tiszteletet parancsolt.

Új évben vagyunk; Szilveszter után egy nappal. A kocsmán érezni az ősztendő búcsúztatásának elkerülhetetlen következményeit. Meghatározhatatlan eredetű vas-tag szag terjeng. A kocsmáros kövér arca hamuszínű a fáradságtól.

Az asztaloknál ilyenkor csak másnapos alkoholisták vagy nagyon otthontalanok szoktak ülni. A jó napokra sok „jó szerencsét”-tel válaszolnak. Megállnék a söntés előtt, de már húzzák alám a széket. Egy piros képű ember.